

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

13. ČERVNA 2021

Z obsahu:

Ústní modlitba je naší kotvou

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 21. dubna 2021,
knihovna Apoštolského
paláce v Římě
- strana 2 -

Svatí Gerváz a Protáz

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewské (56)
- strana 5 -

Jsem celý Tvůj a všechno mé je Tvé, můj nejsladší Ježíši

Homilie z pohřbu
P. Filipa Antonína
M. Stajnera III. OP
- * -

Má setkání s P. Filipem
Antonínem Stajnerem
- * -

Duch činící a planoucí
- * -

Svědectví pečovatelky
- * -

Cesta na pohřeb
- strany 7 až 10 -

Nadpřirozená moc a síla
pokory podle svatých
- strana 11 -

Láska k nepřítelům proměňuje (2)

Monika Bornová
- strana 12 -

Ústní modlitba je naší kotvou

Katecheze papeže Františka při generální audienci
21. dubna 2021, knihovna Apoštolského paláce v Římě

(Ž 130,1-5)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Modlitba je rozhovor s Bohem a každé stvoření v jistém smyslu rozhovor s Bohem vede. V lidské bytosti se modlitba stává slovem, invokací, zpěvem, básní... Boží Slovo se stalo tělem a v těle každého člověka se slovo k Bohu vrací v modlitbě.

Slova jsou naše stvoření, jsou však také našimi matkami a do jisté míry nás formují. Slova modlitby nám dovolují bez-

pečně projít temnotou rokle, vedou nás po travnatých nivách oplývající vodou, před zraky protivníků nám prostírají stůl, jak nás učí slova žalmu (srov. Ž 23). Slova povstávají z pocitů, avšak existuje také opačná cesta, na níž slova utvářejí city. Bible člověka učí jednat tak, aby se všechno dělo ve světle slova, aby nic lidského nebylo vyřazováno, cenzurováno. Zejména bolest je nebezpečná, zůstane-li ukrytá, uzavřená v našem nitru... Bo-

lest uzavřená v našem nitru, která se nevyjádří a nedostane volný průchod, může otrávit duši. Je smrtelná.

Právě proto nás Písmo svaté učí, abychom se modlili slovy někdy až troufalými. Svatopisci nevytvářejí iluze o člověku, vědí, že jeho srdce obývají rovněž nepřítelš povznášející city, dokonce i nenávisť. Nikdo z nás se nerodí svatý, a když tyto špatné city klepou na bránu našeho srdce, je zapotřebí umět je zneškodnit modlitbou a Božím slovem. V žalmech najdeme některé velmi tvrdé výrazy namířené proti nepříteli – výrazy, o nichž nás duchovní mistři učí, že je máme vztahovat na ďábla a na své hříchy – a přece jsou to slova, která náleží k lidské situaci a byla

Pokračování na str. 6

Kříž... Proč se zabývat křížem, utrpením, smrtí právě v této době? Není k tomu příhodnější doba postní? Nebo měsíc listopad? Může být, je zde však jedno velké ALE. Kříž totiž neodlučitelně patří ke každodennímu životu, stejně tak i umírání. Proto otázky týkající se života a smrti nejsou sezónní záležitostí, nýbrž jsou podstatnou součástí každého okamžiku pozemské pouti, žádného člověka nevyjímaje.

Můžeme se na kříž a smrt dívat v zásadě dvojím způsobem: pohledem věřícího v Pána Ježíše Krista, ukřížovaného a zmrtvýchvstalého, anebo pohledem světa nevěřícího či odmítajícího. V prvním případě jde o radostnou naději na věčný život v Božím království nebeském, o jejímž naplnění svědčí četné nadpřirozené vize světců a světic, omilostněných duší – čistých, životem oběti dokládajících pravdivost svých vizí. Jsou to svědci potvrzující smysl a význam Ježíšovy výkupné oběti na kříži, jeho příchodu v těle na tento svět. Ti však, kdo Ježíše nepřijali za svého Pána a Spasitele, budou s největší pravděpodobností zneklidněně hledat či spíše odmítat smysl kříže, lidského utrpení, pozemského života – neboť jak známo, nepokojné je lidské srdce, dokud nespočine v Trojjediném Bohu. Pro katolického křesťana je pak nesmírně posilující vědomí, že život je sice křížem, ale na tom kříži je rozepjatá Láska – Bůh – nekonečně větší a mocnější než kříž lidské-

Editorial

ho života. Tak Pán Ježíš učil i Alici Lenzewskou. (str. 5-6)

Čítáme jeho slova z duchovních zápisů polské mystičky: „Směřuj k tomu kříži, který je na konci tvé cesty a který je naplněním oběti a naplněním lásky. Když přijmeš plnost utrpení v kříži – vstoupíš do plnosti lásky z kříže. Tam se sjednotíš se Mnou a poznáš Mou lásku.“ Tato slova došla svého naplnění nejen u světců raného křesťanství, mučedníků, dvojčat Gerváze a Protáze. (str. 4) I dnes totiž mezi námi žijí lidé, kteří se doslova stali smírnými oběťmi zachraňujícími náš svět. Reflektujeme-li do hloubky jejich životní poslání, vyvstává provokativní otázka: Kdo na jejich místo?

Právem klademe tuto otázku, neboť před více než měsícem jediný Dárce a Pán života ukončil dvacetileté smírné utrpení P. Filipa Antonína M. Stajnera a povolal ho k návratu do svého nebeského království. Při vzpomínce na tuto vzácnou osobnost současné katolické církve u nás (str. 7-11) nemůžeme nevidět lásku Patera (tak mu blízcí říkají) k Ježíšovu kříži, ryzost jeho obětujícího se kněžství a lásku ke každému člověku spojenou s touhou po spáse všech lidí. Konečně, měli jsme i v naší redakci mnoho příležitostí – když ještě nebyl upoután na lůž-

ko – zakoušet duchovní povzbuzení z jeho návštěvy.

Poslední slova P. Filipa jeho pečovatelle byla: „Žij tak, abychom byli oba šťastni.“ A jistě se i my můžeme právem domnívat, že je to také přání našeho Pána Ježíše Krista. Neboť bude-li mít radost z našeho života Pán Ježíš, bude i naše radost úplná. A křesťanská radost je protkána láskou – k Trojjedinému Bohu, k Ježíšovu kříži, k bližním, k nepřátelům... A tak můžeme na příkladu P. Filipa najít rovněž návod, jak žít ve svém životě Ježíšovo přikázání lásky k nepřátelům (str. 12-13): Čím větší je ochota odevzdat se následování Pána Ježíše, tím silnější může být také láska k nepříteli.

Jeden lidský život pravdivě prožitý ve vztahu k Pánu Ježíši a s Pannou Marií – a tolik inspirací! Třeba ta korespondující s dnešním druhým čtením: „Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme.“ Ať už tedy prožíváme cokoliv, jedno je jisté: Toužíme-li po sjednocení s Pánem Ježíšem, musíme vyjít na Golgotu svého života, kde on již čeká, aby náš kříž mohl proměnit v naše vzkříšení. Lépe se nám bude kráčet s pohledem na ty, kdo nás již na této cestě přešli, a to způsobem i heroickým... Dej jim Bůh účast na své věčné slávě!

Daniel Dehner

V Ježíšově škole je dnes řeč o důvěře v Boží prozíravou a laskavou moudrost. Přízněj si, že při pohledu na vlastní opakující se neúspěchy i na neutěšený stav Božího království kolem sebe se občas těžko bráníš malomyslné skleslosti a netrpělivosti z toho, že se věci nedaří tak dobře a tak rychle, jak by sis představoval. Snaž se proto na chvíli ztišit a zcela se otevřít Mistrovým slovům. Budeš-li pozorně naslouchat, uvědomíš si pravou příčinu svého nepokoje.

Je právě období, kdy jsme v zahradách a polích zaseli semena, a nyní v naději čekáme na to, jak vzejdou a přinesou vytoužené a potřebné plody. Ježíš má rád rostliny, i ony patří k tomu, co bylo skrze něho stvořeno. Rád o nich hovoří, protože je dokonale zná, ví, kolik důmyslu a moudrosti je uloženo již v těchto stvořeních obdařených prvním stupněm života. Poděkuj mu, že ti sám odhaluje podivuhodná podobnoství, která vložil do svého stvoření.

Upozorňuje tě na skrytou sílu rostliny, která pozvolna, nenápadně, a přece vytrvale pracuje, aby vzrostla a přinesla užitek. Připravil jsi půdu a vložil do ní semeno, ale to je vše, cos pro ni mohl udělat. Dobře si uvědom, jak nepatrný je ve skutečnosti tento tvůj podíl ve srovnání s úžasným výkonem zasetého semínka. Člověk má totiž tendenci přeceňovat svůj vlastní vklad a rád zapomíná, že to nejpodstatnější vykonal Bůh. Vložil do semene svůj tajemný řád a úžasnou sílu, která mu umožňuje obdivuhodně přetvářet, proměňovat, stravovat sebe i přijaté živiny, vstupovat do prostředí, řídit svou vlastní výstavbu, vývin a růst až k zajištění existence své budoucí generace.

K tomu však potřebuje rostlina svůj čas. Kdyby ses těšil, že již za týden, za dva budeš sklízet úrodu, dočkáš se jediné zklamání a rozčarování. Není tvoje občasná skleslost, špatná nálada a netrpělivost způsobena podobným nedorozuměním? Bůh, který se postaral o obyčejné pozemské rostliny s takovým důmyslem, že rostou, a člověk ani neví jak, stará se s mnohem větší láskou a důsledností i o božskou setbu. I ona potřebuje svůj čas, i ona zraje bezpečně podle božského řádu, který se často nemůže vejít do tvých představ. Spolehni se, že dozraje v pravý čas. Není důvodu k malomyslnosti. Nevidíš-li hned ovoce tam, kde to očekáváš a kde by se ti

Boží setba

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Semeno vzchází a roste,
on ani neví jak.*

to líbilo, neznamená to ještě, že nezraje vůbec. Více než na rychlý růst myslí na dobrou přípravu půdy a také na ochranu Božích sazenic.

Nezapomeň, že to nemusí být jediná setba, která v tobě klíčí. Rostou v tobě stejně tajemně i jiná semena. To, co lehkomyšlně vpouštíš do svého srdce neukázněnými smysly, také skrytě a nepozorovaně raší, roste, zaplňuje tvé nitro a může se v tobě rozbujet do té míry, že zahltí nejen Boží pšenici, ale i tvou svobodu a důstojnost.

I to, co ty sám rozséváš kolem sebe, podléhá stejným zákonitostem. Pečuj proto s opravdovou odpovědností a svědomitostí o to, abys rozséval jen to, co je dobré a od Boha, a jemu pak přenechej v plné důvěře starost o růst a zrání. Všechna dobrá setba zraje skrze něho a pro něho. On dobře ví, kdy bude doba žní, a postará se, aby jeho úroda dozrála v pravý čas. Stejně však může růst a bujet i každé, byť nenápadné semínko pohoršení, vzešlé z tvého neuváženého slova a špatného příkladu. Připomínej si často svou odpovědnost nejen za vlastní zahradu, ale i za všechna srdce kolem. Dokonce i ta, která ani neznáš, můžeš jakoby mimoděk obohacovat, nebo jim působit škodu, *ať už bdíš nebo spíš*. Kde všude vzchází pšenice či koukol z tvoji setby, poznáš podle pravdy až v čase *konečných žní*.

Polož si do dlaně semínka či zrnka; musíš uznat, že se vyznačují úplnou prostotou a skromností. Nechtějí ničím vynikat, nijak na sebe neupozorňují, a přece zasluhují tvou úctu a obdiv pro velký zážitek života, který *Stvořitel* ukryl v jejich zdánlivé jednoduchosti a který čeká jen na setkání s podmínkami pro své probuzení.

Zvykej si na to, že i Boží símě je spíše nenápadné a neokázalé. Buď vděčný za každý nepatrný a skromný začátek a živ svou důvěru k Dárci života, který jediný může a chce dát vzrůst velkým a úžasným dílům, *takže ptáci mohou hnízdit v jejich stínu*. Jemu dej k dispozici, co jsi a co máš, a sám ustup v pokoře, aby zde mohla vy-

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 17,22–24

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2. čtení – 2 Kor 5,6–10

Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanec v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium – Mk 4,26–34

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé

Pokračování na str. 5

konat své obdivuhodné tvůrčí divy jeho nevystihlá moudrost a dobrota. *Buď stále plný důvěry. Žijíš přece z víry.*⁽¹⁾ A příčinu svých zklamání a smutků už nikdy nehledej u něho, ale ve své bláhomosti: *Jeho činy jsou tak velkolepé, jeho záměry tak přehluboké! Jen tupec o tom neví a hlupák tomu nerozumí.*⁽²⁾ Můžeš to pochopit? Odpusť, můj Ježíši!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. 2. čtení; ⁽²⁾ srov. Ž 92,6–7.

Svatí Gerváz a Protáz

„Svatí Gervázi a Protázi na lukách seno rozhází.“ - „Prší-li na svatého Gerváze a Protáze, po čtyřicet dní se deštivé počasí ukáže.“ Tak zní některé z proroctví vztahujících se ke dvojici bratrů, kteří v raných dobách křesťanství položili svůj život pro Krista, když rezolutně odmítli zradit ho vzdáním úcty pohanským modlám. Tímto skutkem by si zachránili život - ten pozemský. Neučinili tak, a proto si zachránili život - ten věčný.

Gerváz znamená v řečtině tolik co „ctihodný“, Protáz pak odpovídá přibližně našemu „skvělý“. Oba tyto muži byli dvojčata a žili pravděpodobně v 1. století v dobách krutovládcy Nerona. (Jiné zdroje posouvají jejich život až do 3. století, do časů vlády jiného zuřivého pronásledovatele křesťanů - Diokleciána.)

Vychováni byli v křesťanské víře, kterou jim odmala vštěpovali jejich rodiče, sv. Vitalis a sv. Valérie, kteří ji oba do svědčili tváří v tvář pohrůžce smrti. Protože se Krista odmítli vzdát, byli mučeni a poté usmrceni - sv. Vitalis dokonce pohřbením zaživa.

Za Neronovy vlády stíhala jedna vlna pronásledování druhou. Gerváz s Protázem po násilné smrti rodičů rozdali majetek po nich zděděný a oddali se životu vyplněnému modlitbami, askezi a umrtvováním. Pro sebe si nechali jen tolik, aby přežili. Kde mohli, pomáhali svým bližním. Ale i tak vzbudili pozornost pronásledovatelů vyznavačů Kristových, resp. všímavost donašečů. Kdosi bratry udal u římského náměstka Anastasia.

Ten jim jako všem dalším zajatým křesťanům dal na výběr: buď nasypou římským bohům kadidlo, a tím je přijmou za své, anebo je čeká smrt - velmi jistě umučením. Pro takové jednání měl i své osobní důvody: Pohanští kněží ho přesvědčili o tom, že jeho momentální neúspěchy na bitevním poli jsou výsledkem nelibosti bohů nad tím, že si dvojčata Gerváz a Protáz mohou nerušeně chodit po světě a urážet tak jejich majestát. Přízeň bohů se opět nakloní na jeho stranu poté, co jim oba bratři prokáží úctu, nebo když je Anastasius bo-

hům obětuje sám. Při chystané vojenské výpravě ho pak jistojistě vítězství nemine. Pověřivý voják jim uvěřil a podle toho též jednal.

Bratři ani na okamžik nezaváhali a pro Krista přijali druhou možnost. Gerváz byl umrskán „olověnými pruty“ (podle jiného podání šlo o jistý druh důtek, které měly na koncích kožených pruhů olovené kuličky), Protázovi katané usekli hlavu. Smrt takto krutou si Gerváz vysloužil tím, že na Anastasiovu výzvu, aby obětovali římským bohům pro zdar jeho vítězství nad nepřáteli Říma, pravil: „*Pros o pomoc v bitvě raději jediného pravého Boha, všemohoucího Pána, a ne ty němé modly.*“

Avšak i Protáz musel nejprve podstoupit šlehání „olověnými pruty“ (důtkami). Rovněž on neváhal postavit se totiž svému soudci čelem. „*Ubožáku, zůstaň naživu a nebuď tak hloupý jako tvůj bratr,*“ nutil Anastasius Protáze k falešné bohopoctě poté, co před jeho očima Gerváz dokonal. Protáz mu odpověděl: „*Nevím, kdo je větší ubožák: jestli já, který se tě nebojím, nebo ty, který se mě bojíš. Vždyť kdyby ses mě nebál, nenutil bys mě k oběti. Já se tě nebojím a tvými modlami pohrdám,*

neznamenají pro mne nic. Klaním se jedině Bohu na nebesích.“

Také jeho přikázal Anastasius mrskat. Během tohoto týrání mu Protáz stačil říct, že ho lituje pro slepotu, jíž trpí a jež mu nedovoluje vidět to, co je Boží. „*Nevíš, co děláš, proto tě lituji. Ale dokonej, co jsi začal, abych mohl ještě dnes se svým bratrem spatřit Spasitele.*“ Rozezlený Anastasius v návalu vzteku poručil Protáze setnout.

Pozůstali pochovali oba bratry v Miláně. V tomto lombardském městě našel v roce 386 během stavebních prací na kostele sv. Nabora a Felixe tělesné schránky obou bratrů sv. Ambrož, jemuž se měli podle jeho vlastních slov zjevit ve snu - bílé oděni a s rukama vztaženými k modlitbě. Zjevovali se mu po tři noci za sebou, přitom během té třetí v doprovodu sv. Pavla, jenž svatému milánskému biskupovi prozradil, kde má jejich těla hledat: „*V jejich hlavách najdeš svitky, v nichž je zaznamenán jejich rod i způsob jejich smrti,*“ vzpomínal sv. Ambrož.

Z místa, kde našli sarkofág bratrů, vycházela libá vůně. Když pozoroval, že se u nového místa jejich odpočinku děje celá řada zázraků, nechal sv. Ambrož ostatky ve slavnostním procesí přenést do jednoho z milánských chrámů, odkud byly vyzdvíženy po jeho smrti, přesněji řečeno poté, co byla k jeho cti vystavěna v Miláně katedrála. Tehdy ostatky obou umučených bratří spočinuly vedle ostatků svého objevitele. Tím víceméně započala v západní církvi tradice, v níž se přenesení ostatků zemřelých do kostela pro účely jejich kultu rovná platné kanonizaci. Byla běžná až do 12. století, kdy se nárok kanonizovat stal výhradou Svatého stolce.

Svatí Gerváz a Protáz jsou patrony Milána, děti, bývají vzýváni při senosečích, proti krádeži a krvácení. Zobrazováni bývají s atributy umučením - s bičem či důtkami, s mečem a palmou, také s věncem vítězství a s křížem. Někdy na sobě mají jáhenskou dalmatiku.

Úcta k bratrům dvojčatům, kteří prolili krev pro Beránka Božího, se brzy rozšířila po celé Evropě. Kostely jim zasvěcené stojí v Paříži, Soissonu, Benátkách, Bormiu či v německém Perlu. Jejich liturgická památka připadá na 19. červen.

Philippe de Champaigne (1602-1674):
Svatí Gerváz a Protáz

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (56)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Oproti předcházejícímu „Świadectwo“ Alice ve „Słowo pouczenia“ neoznačila každou Ježíšovu výpověď křížkem a svoji polopauzou, učinila to pouze částečně. Zachováváme autentický zápis mystičky.

Pátek 4. 8. 1989, 9:30 h.

Křížová cesta

I. Braň Mé dobré Jméno ve svých bratřích a Moji spravedlivost ve vlastní duši.

II. Přijímáním kříže přijímáš Mne.

III. Chraň Mne, abych nebyl otlučený ve tvém srdci.

IV. Dal jsem ti Matku, abys Jejím srdcem milovala Mne.

V. Buď Kyrenejským vědomým si svého činu.

VI. Otírej Mou tvář, a její obraz zůstane na tváři tvé.

VII. Každý pád je šancí povstat a více milovat.

VIII. Povzbuzuj a podpírej Mne ve svém bližním.

IX. Pozvedni Mě ve svém srdci k výšinám nebe.

X. Zahaluj Mě závojem své něhy.

XI. Uzdrav Mé Rány polibky své lásky.

XII. Ránu Mého Srdce zakryj srdcem svým.

XIII. Sejmi Mě z kříže svou věrností a poslušností.

XIV. A vyjdi ze své lidské stíněnosti do nebe, kterým jsem Já ve tvé duši.

XV. A uctívej Mě tam darováním sebe samé na věky. Amen.

Když ve sjednocení se Mnou konáš křížovou cestu, jsme Sjednocením ve vzájemném darování: ty pro Mne a Já pro tebe.

Úterý 26. 9. 1989, 23:35 h.

Všechna zastavení křížové cesty jsou přítomněním a vyobrazením lidské spravedlnosti, která odsoudila Boha k umučení a smrti.

Jsou také uskutečněním a zobrazením Božího milosrdenství, které odpouští, miluje a činí šťastným.

Mé ukřížování ukazuje, jaký je člověk a jeho činy, a to, jaký je Bůh a Jeho činy.

Kříž je znamením hříšnosti člověka a svatosti Boha.

Probodění Mého Srdce ukazuje střed, kde se křížují ty dvě skutečnosti.

Taková je pravda a rozdíl mezi Bohem a člověkem po prvotním hříchu.

V člověku, který odmítá Boha a Jeho Právo, je jenom egoismus připravený uspokojit svoje touhy za každou cenu.

[...]

Ohromná katecheze je obsažena ve znaku kříže: celá pravda o člověku i o Bohu. Poznávaj hlouběji tu pravdu, aby tě uvolnila od svázanosti prvotním hříchem, která vrostla do tvé lidské přirozenosti. Má milosrdná láska je nekonečně větší než souhrn zla, jaké existovalo a bude existovat. Zlo je vždy slabší než Láska. Síla Mého zmrtvýchvstání je nesouměřitelná se smrtí připravenou skrze zlo, které tkví v člověku, které se člověka dotýká.

Nikdo neučiní nic zlého duši, která je Mně svěřena a oddána. Neboj se proto zla, které tkví ve tvé přirozenosti zraněné hříchem i v přirozenosti jiných lidí.

Důvěřuj Lásce, zůstávej v Lásce. Všechno svěřuj Lásce. Na všechno odpovídej láskou. Aby v tobě a skrze tebe vždycky vítězila Láska, jako zvítězila na kříži.

Život je křížem, ale na tom kříži je rozepjatá Láska nekonečně větší a mocnější než kříž života.

Lk 1,68-75 / Benedictus

Pátek 6. 10. 1989, 8:50 h. / během X. zastavení křížové cesty

Nic ti není potřebné, jenom Moje láska, která tě chrání, živí a obohacuje. Ve tvé ubohosti je Moje bohatství, které se stává tvým. Raduj se nad ním a nad Mojí láskou tak, jako se radovali Moji velcí synové a Moje svaté dcery.

Důvěřuj až do konce a do Mých dlaní odevzdej všechno i každý den, abys došla k úplnému pozbytí všeho na zemi a k veškerému bohatství na nebi.

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? ... Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.“ (Řím 8,35-37)

Úterý 10. 10. 1989, 8:50 h. / během XII. zastavení křížové cesty

Není sjednocení v lásce mimo sjednocení v kříži. Jestliže toužíš po sjednocení se Mnou, spěchej jako Já ke Golgotě - mužně a moudře.

Buď Mi svědkem a vyslov se vždycky pro Mou pravdu a spravedlnost. A přijmej jako svá zastavení křížové cesty ty lidské reakce a činy, které vůči tobě budou podniknuty ze strany tvých bližních.

Směřuj k tomu kříži, který je na konci tvé cesty a který je naplněním oběti a naplněním lásky. Když přijmeš plnost utrpení v kříži - vstoupíš do plnosti lásky

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrno: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a pře-

růstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

z kříže. Tam se sjednotíš se Mnou a poznáš Mou lásku.

„Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to číňte. A Bůh pokoje bude s vámi.“ (Flp 4,9)

Neděle 23. 9. 1990, 23:45 h.

Oběť, to jsou rány. Je to souhlas s přijetím ran. A nediv se, že pociťuješ to, co jsem pociťoval Já, když jsem se stýkal se se světem. To, co jsem tehdy pociťoval, pociťuji dnes v lidech, kteří se Mi oběto-

vali. Oběť je jediná. Stejnou, jakou jsem vykonal Já, konáš ty. Stejně jsou rány. Podíliš se na Mém Mysteriu života a smrti – na Mém Mysteriu Oběti. [...]

Nechraň sama sebe. Dovol se zničit a užít jako Hostie v Přijímání. Jako Já na Golgotě. Abych Já, když žiji v tobě a obětuji se v tobě, vstal z mrtvých a žil v nich – v těch, kterým dovolíš, aby se, čerpajíc z tebe, zničili ve tvé dočasnosti existence.

Opravdové přijímání je umíráním pro svět, aby se žilo na věčnosti a dávalo ži-

vot druhým. Proměnění je spojení člověka s Bohem. Pokud je to přijímání opravdové – ne zdánlivé.

Já jsem přijal spojení s tebou i s každým, když jsem se stal Člověkem...

(Pokračování)

*Z knihy Alicja Lenczewska:
Słowo pouczenia.*

*Wydawnictwo Agape sp. z o.o.,
wydanie drugie zmienione, Poznań 2019.
Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)*

Ústní modlitba je náš kotvou – dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

zahrnuta do rámce Písma svatého. Jsou v něm, aby dosvědčovala, že pokud by neexistovala slova, která tváří v tvář násilí zneškodňují špatné city a usměrňují je tak, aby neškodily, svět by se do nich zcela ponořil.

První lidská modlitba je vždycky hlasitou recitací. Nejprve se dají do pohybu rty. Jakkoli všichni víme, že modlit se neznamená opakovat slova, hlasitá modlitba je ta nejbezpečnější a vždycky je možné k ní přistoupit. City, jakkoli mohou být vznešené, jsou naopak vždy nejisté: přicházejí a mizí, opouštějí nás a vrací se. A nejen to, rovněž milosti pocházející z modlitby jsou nepředvídatelné. V některých chvílích překypujeme útechou, která naopak jako by zcela vyprchala v temnějších dnech. Modlitba srdce je tajemná a v určitých okamžicích skrytá. Modlitba rtů, kterou šeptáme nebo recitujeme společně, je vždycky po ruce, je stejně nutná jako manuální práce. *Katechismus* nás v této věci učí a praví: „Ústní modlitba je nezbytnou složkou křesťanského života. Učedníky, přitahované tichou modlitbou svého Mistra, Ježíš učí ústní modlit-

bě: »Otče náš.« (KKC, 2701) „Nauč nás modlit se,“ prosí učedníci Ježíše a Ježíš je učí ústní modlitbu: Otče náš. Je to modlitba, ve které je všechno...

Všichni bychom měli mít pokoru těch lidí v pokročilém věku, kteří v kostele – snad proto, že jim sluch již dokonale neslouží – polohlasně recitují modlitby, jež se v dětském věku naučili, a naplňují loď kostela svým šepotem. Tato modlitba nenarušuje ticho, nýbrž dosvědčuje věrnost povinnosti modlit se, naplňované po celý život a nikdy nevynechané. Tito lidé se svou pokornou modlitbou jsou často velkými přímluvci farností. Jsou jako duby, jejichž větvoví je z roku na rok rozložitější, aby poskytlo stín co největšímu počtu lidí. Jenom Bůh ví, kdy a nakolik je jejich srdce spojené s těmito odříkávanými modlitbami. Bezpochyby také tito lidé museli projít nocí a okamžiky prázdna. Ústní modlitbě však můžeme vždy zůstat věrní. Je jakousi kotvou, jejíž provazu se můžeme chytit, abychom zůstali věrní, děj se co děj.

Všichni se můžeme učit vytrvalosti od onoho ruského poutníka, o němž mluví

jedno slavné duchovní dílo, který získal umění modlitby skrze nekonečné opakování stále stejné invokace: „Ježíši Kriste, Boží Synu, Pane, smiluj se nad námi, hříšníky!“ (srov. KKC, 2616 a 2667) Jestliže do jeho života vstoupí milost, jestliže se modlitba jednoho dne rozvníť do té míry, že pocítí přítomnost Království zde mezi námi, jestliže se jeho pohled promění natolik, že bude podoben pohledu dítěte, bude tomu tak proto, že vytrval v opakování této prosté křesťanské litanie. Ona totiž nakonec vstoupila do rytmu jeho dechu. Tento příběh ruského poutníka je krásný, je to kniha, kterou může číst každý. Doporučuji vám ji k četbě, pomůže vám pochopit, co znamená ústní modlitba.

Nesmíme tedy pohrdat hlasitou modlitbou. Někdo snad řekne: „Ale to je dětinské, to je pro nevědomé lidi; já usiluji o modlitbu myslí, o meditaci, vnitřní prázdno, do něhož by přišel Bůh...“ Prosím tě, neupadej do pychy pohrdající ústní modlitbou. Je to modlitba prostých lidí, kterou nás naučil Ježíš: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Slova, jež vyslovujeme, nás berou za ruku, v jisté chvíli nám navracejí chuť, dávají procitnout rovněž těm nejrozespalejším srdcím, probouzejí city, po nichž už nebylo ani stopy. A především jedině ona bezpečně nasměrovávají k Bohu prosby, které on chce slyšet. Ježíš nás neponechal v mrákotě. Řekl nám: „Vy, když se modlíte, mluďte takto!“ A naučil nás modlitbu *Otče náš*. (srov. Mt 6,9)

*Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)*

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dívám se na vás a vybízím vás: vraťte se k Bohu, protože On je láska a mne z lásky poslal k vám, abych vás vodila na cestě obrácení. Opusťte hřích a zlo, rozhodněte se pro svatost a zavládne radost, a vy budete moje vztažené ruce v tomto ztraceném světě. Přeji si, abyste byly modlitbou a nadějí pro ty, kteří nepoznali Boha lásky. Děkuji vám, že jste přijaly moji výzvu.“

Medžugorje 25. května 2021

Jsem celý Tvůj a všechno mé je Tvé, můj nejsladší Ježíši

K návratu do domu Otcova P. ThLic. Filipa Antonína M. Stajnera III. OP (1964–2021)

V Poděbradech 1. května 2021 zemřel P. Filip Antonín Maria Stajner, jenž byl kvůli amyotrofické laterální skleróze po více než 20 let upoután na lůžko. Jeho tělo bylo pohřbeno na místním hřbitově v Poděbradech.

P. Filip se narodil roku 1964 v Karlových Varech. Po několikaletém studiu a kněžské službě v Washingtonu DC působil v duchovní službě v Brně, Ústí nad Labem, Hoješíně, Mladé Boleslavi a v Římově, kde v roce 2000 vážně onemocněl. Ačkoliv nebyl schopný pohybu, prostřednictvím počítače, který ovládal pohybem zorniček, psal, překládal a duchovně vedl mnohé lidi. Ze všeho nejvíce však byl smírnou obětí... Vykonával rovněž službu spirituála Sdružení přátel A. B. Tomanové, které založil, a dvou prezidií Legie Panny Marie, která se ho v jeho nemoci ujala a v Poděbradech mu 19 let poskytovala nezbytnou péči.

Osobnost P. Filipa a jeho duchovní slovo nejsou čtenářům Světla neznámé, a proto předkládáme následující texty jako vděk za jeho kněžské působení na tomto světě.

HOMILIE Z POHŘBU P. FILIPA ANTONÍNA M. STAJNERA

P. Stanislav Příbyl, bazilika Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi 8. 5. 2021

Chvála Kristu!

Pro hominibus constituiti sumus – jsme ustanoveni pro lidi, pro službu Božímu lidu, říká stará zásada týkající se kněží. Ano, pro hominibus – pro lidi. Dobře. Ale když není přítomen ten Boží lid, ztrácí se tím kněžství? Příklad zesnulého otce Filipa nám velmi dramatickým a názorným způsobem ukazuje, že to kněžství nejenom že se neztrácí, ale dostává ještě novou, nečekanou dimenzi.

Zde musíme navázat na nauku katolické církve, podle které nejenom křest a biřmování, nýbrž i kněžství, svátost kněžství, vtiskuje svěcenci nezrušitelné znamení. Takže to kněžství je na něj naroubováno, bytostně ontologicky je v něm přítomno. Někteří kněží právě v těch měsících, kdy nebylo možno sloužit veřejně před lidem, pocítili jakousi slabost a nejistotu, nevěděli, proč tedy jsem knězem, když ten lid tolik vzývaný a milovaný tady není. Ale vezměme eucharistickou oběť, tj. úkon Krista a jeho církve, vlastně celá církev, veškerý Boží lid je adresátem oběti mše svaté. Ne zrovna ti, kteří jsou přítomni, a že by mše svatá nepůsobila, pokud oni přítomni nejsou.

Otec Filip byl člověkem hluboké modlitby a zbožnosti – nebo spirituality, jak se dnes módněji říká. A jistě by zůstal, kdyby ho před devatenácti lety nepostihla nemoc, která ho upoutala na lůžko. Jistě by zůstal knězem, který by byl osobně vyprofilovaný

tak, jak jste ho ještě znali, když byl v aktivní službě, který byl velkým bojovníkem za věc Boží, dokonce až takovým, že někdy nenacházel veškeré pochopení na vyšších místech. Ale zkrátka, sloužil by jako každý

P. Stanislav Příbyl
(Foto © Borivoj Krejsa)

jiný z nás kněží slovem Božím, svátostmi, svátostí smíření a zejména by přinášel eucharistickou oběť. Ale ta zhoubná nemoc ho posunula, můžeme říci, ze Zeleného čtvrtku do Velkého pátku.

Ano, obnovujeme Kristovu oběť v eucharistické bohoslužbě a tam se má kněz cítit doma, je přikován k oltáři, a to otec Filip byl. Nicméně, on pak nemohl. Jistě že i v poslední večeři Páně je již přítomen smutek, tragika kříže Velkého pátku. „S toužebností jsem si přál jist tohoto beránka dříve, než budu trpět.“ Ano, čili ten stín kříže je přítomen v eucharistickém slavení, v poslední večeři samotné. A pak samozřejmě ta slova: „...moje tělo,

které se za vás vydává,“ a „moje krev, která se za vás prolévá.“ Čili jistě už tím tu je bytostným způsobem přítomen kříž a Velký pátek v samotné poslední večeři a v samotné oběti mše svaté. Ale jestliže už otec Filip dál nemohl tuto oběť přinášet, tak vlastně se s ním stalo to, co s Kristem.

Vůbec další zásada – latinská – říká: *Sacerdos alter Christus* – kněz je druhým Kristem. Čili, on se k tomu posunul velmi dramatickým způsobem tím, že nemohl obnovovat památku poslední večeře a přítomnost Kristovu v Eucharistii, ale stalo se s ním to, co s Kristem na kříži: že Kristus byl na kříži Obětníkem, tím, který přinášel oběť, přinesl oběť, ale zároveň sám byl tou obětí. Tedy kněz a oběť splývají v Kristově kříži vjedno. Obětina jako obětní dar a i ten, kdo obětuje, splývají vjedno. A tak to bylo vlastně na lůžku otce Filipa.

Samozřejmě ty vzpomínky jsou naprosto jedinečné, tam se spojila obrovská obětavost Mariiny legie, zvláště paní Jaromíry, a moderní technika, kdy očima vymrkával slova, dokonce slyšet – vlastně ne slyšet, ale vidět číst takovou svatou zpověď vymrkanou očima na displej, to je něco, kde vlastně máme setkání toho nejhlubšího ve vztahu člověka k Bohu – že chce očistit svoje svědomí – a zároveň nejmodernější techniky. My víme, jak moderní technika dovede být ničivá. Ona je dobrý sluha a zlý pán. Ale v tomto

případě se ukázalo použití té nejmodernější techniky jako právě toho nejlepšího sluhy. Ale nebylo by to možné právě bez té nezměrné obětavosti, péče o něj.

Zároveň sdílel osud té, nad jejímž procesem beatifikace měl vlastně dozor, církvi určený dohled – Aničky Tomanové. Kdo jiný by mohl být k tomu více kompetentní než ten, kdo na lůžku upoután prožíval totéž co ona. Ukazoval mi ta procesní akta, co všechno vlastně také musel

prohlédnout, přečíst, jakým způsobem se v této záležitosti angažoval a modlil.

Zkrátka, je to – jiným způsobem naplněné kněžství. Kněžství, které se přesunulo ze Zeleného čtvrtku do Velkého pátku, a my jsme zde proto, abychom prosbami, modlitbami a obětí mše svaté převedli ten Velký pátek jeho devatenáctiletého utrpení a této smrti do vítězného Kristova vzkříšení, které se v něm a na něm uskuteční.

Foto © Bořivoj Krejsa

MÁ SETKÁNÍ S P. FILIPEM ANTONÍNEM STAJNEREM

Poprve jsem se s P. Filipem, tehdy Toníkem, setkal u přijímacích zkoušek na plzeňské gymnázium. Bylo to v květnu 1977 a jemu ještě nebylo třináct let. Diktoval jsem uchazečům diktát z českého jazyka, Toník seděl v první lavici přímo přede mnou a ve srovnání s ostatními psal velmi rychle – a také správně. Studium na gymnáziu díky svému nadání a odpovědnosti zvládal v humanitních i přírodovědných předmětech velice dobře.

První dva roky jsem ho neučil, ale od přijímacích zkoušek jsme se znali a vzděky jsme se zdravili. Přestože byl menší postavy, byl i o přestávkách nepřehlédnutelný.

Později jsem učil v jejich třídě latinu. Ta ho nesmírně bavila a byl doslova premiantem. V této době také chodil do jazykové školy, která sídlila v budově našeho gymnázia v odpoledních hodinách. Spolu s jedním spolužákem navštěvovali kurs němčiny, do něhož jsem byl shodou okolností zařazen i já. Tak jsme se vlastně stali i spolužáky, což nás ještě víc sblížilo. I tady patřil k nejlepším. Po jeho maturitě v roce 1981 se naše cesty rozešly – já jsem se vrátil do Brna, ale vzpomínám si, že jsme se asi dvakrát potkali v Praze. Jednou to bylo v kostele sv. Kříže v Praze (ještě za totality), což ho zjevně potěšilo, ale myslím si, že mě měl „prokouknutého“ už dřív.

Pak jsme se sešli v Brně, když působil krátce v kostele sv. Michala. Pamatuji si, jak mi dával své požehnání.

Naposled jsme se viděli před několika lety v Poděbradech, už v době jeho těžké nemoci. Jeho statečnost a hluboká víra na mě hluboce zapůsobily. A mimo jiné mě udivilo, že si na rozdíl ode mě přesně pamatoval datum, kdy jsme se poprvé viděli u přijímacích zkoušek na gymnáziu. Vzpomněl jsem si přitom na slova svého kolegy, který byl u zkoušek se mnou a při diktování mi potichu zezadu řekl: „Diktuješ to moc rychle, ostatní ti nestačí, podle toho kluka se nemůžeš řídit.“ Já jsem se totiž při diktování řídil podle Toníka...

Petr Krátký

DUCH ČINÍCÍ A PLANOUČÍ

Kněžský seminář v Litoměřicích byl před rokem 1989 institucí církevní, kam „bolševik“ neměl přístup – kromě tajných špiónů mezi studenty –, avšak fakulta bohoslovceká na Dómském náměstí byla ústavem, kde „Velkým kancléřem“ nebyl arcibiskup pražský, jak stanovilo právo, ale démon bolševismu, dle koncepce josefinistické. V aule fakulty, kde na zdi visel vedle kříže též obraz Jana Pavla II. a Gustava Husáka, se konávaly také oslavy Velké říjnové socialistické revoluce a Vítězného února... Až v roce 1986 vstoupil do semináře muž ohnivý – Antonín Filip Stajner – tajný syn sv. Dominika – *Domini canis = pes Páně...* s hořící fakulí v zubech. Když se v listopadu konala povinná schůze ke slávě VŘSR, setkali jsme se v katedrále sv. Štěpána před Beránkem u svatostánku. – „Sluší se víc poslouchat Boha než lidi.“ (Sk 5,29) Tam se počalo naše přá-

telství. Svědomí nám zakazovalo učinit se šelmou jakýkoliv kompromis. Jako kdysi Matatjáš (srov. 1 Mak 2,24), tak i Filip, když viděl „obětovat kadidlo modlám“ na oltáři Cyrilometodějské fakulty, „rozhorlil se a jeho ledví se zachvělo a jeho hněv vzplál, jak zákon kázal...“

Následujícího roku 1987 bylo dvojité výročí – 70 let od fatimského zjevení Panny Marie a od leninské revoluce. Věděl jsem, že Filip má cosi za lubem, a proto jsem tentokrát nešel do katedrály, ale jako všichni do auly... Tam visel rudý hadr a na něm přišpendlena zlatá písmena VŘSR – 70 let. Tentokrát dojemné dostaveníčko začalo netradičně. Bohoslovci se už předem hlasitě modlili růženec, jenž je „řetězem na spoutání rudého draka“, jak vypráví Apokalypsa (srov. Zj 20,1–3). Po tomto bojovném růžencovém šikování jako by všichni očekávali vítězný výstřel z Aurory... Na pó-

dium napochodoval sbor profesorů se soudruhem, který přijel z Prahy... A zatímco děkan fakulty František Vymětal vítal hosty, za jeho zády, zpoza knihovny vystupoval obraz Panny Marie, jak předává růženec sv. Dominikovi (originál od Emanuela Dítěte) s nápisem: „*Fatima – 70 let*“ a „*Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.*“

Jak výmluvně dioráma: na levé straně VŘSR – 70 let, napravo Fatima – 70 let. V aule se rozšuměla vlna úžasů... Prof. Gustav Čejka otočil hlavu a viděl... A v rozkošné náladě byl tyátr rozpačitých proslavů ukončen bouřlivým zpěvem: „*Kristus vítězí, Kristus králuje...*“ a Filip zpíval: „*Časy at' blahé přijdou k nám, mír Kristův přinesou, vládu jeho nastolí.*“

Před koncem Filip obraz visící na vlasci opět stáhl za skříň a po odchodu předsednictva jej svinul a utekl do katedrály

ke svatostánku poděkovat Beránkovi za vítězství nad šelmou. Tak se Filip zapsal do dějin litoměřické fakulty jako David, který srazil zpučné čelo Goliášovo.

Zhruba za měsíc byl Filip vyloučen z fakulty; údajně poškodil „dobré jméno“ školy. Neznám podrobnosti, ale touto akcí si získal prestiž u mnohých představených. Avšak on odeslal referát o fakultě do Svobodné Evropy... a to byla „velezrada“ v očích „malého zbabělého kolchoznictví“. Po jeho vyobcování byly ze života fakulty vyobcovány i oslavy VŘSR a Února.

V souvislosti s tehdejší drzostí bolševismu, který už 70 let terorizoval občanský život a také si osoboval znásilňovat vnitřní svobodu svědomí, což bylo v církevním životě nesnesitelné, nebyl onen odvážný ritus odboje provokací, nýbrž oprávněnou sebeobranou způsobu života v upřímném prostředí bez přetvářky a bez kompromisů se lži a zlem. Na zlo si člověk nemůže a nesmí zvyknout, neboť by mu to pokřivilo páteř.

A ještě před tímto jubilejním souborem Neposkvrněné Panny a Rudého draha proběhla podpisová akce. Církevní

P. Filip Antonín Stajner, Olomouc 1991

tajemník fakulty totiž nechal rozdat papírky k podpisu, přibližně v tomto znění:

„Prohlašuji, že nejsem členem žádného řádu a do žádného řeholního společenství v budoucnosti nevstoupím.“ Ač bych to podepsat mohl, přece hlas svědomí řekl: ne, ne. Podpis by znamenal – v tomto případě – zbabělý souhlas s protiprávním terorizováním svobody udělené Bohem. Avšak Filip Stajner byl „spiritus agens et servens“ (duch činící a planoucí). Papírek si vzal a ihned odjel do Prahy k panu kardinálovi Františku Tomáškoví, aby jej o věci informoval, a obřatem přivezl prohlášení od kardinála, že akce má být jako protiprávní zastavena.

A touto bezvýznamnou banalitou, avšak neupřímnou formalitou si též funkce církevního tajemníka vykopala hrob – jak praví Šalamoun: „Kdo jámu [jinému] kopá, [sám] do ní padá.“ (Př 26,27) A od té doby i církevní tajemník byl z fakulty vyobcován.

Pater Filip Antonín Stajner zemřel 1. května L. P. 2021 v Poděbradech, po dvacetileté nemoci amyotroické laterální sklerózy... Byl obětím beránkem za kněze, katolickou církev a svět... *Sacerdotem oportet offerre* – je třeba, aby kněz obětoval. Svět falešných intrik a přetvářek a zbabělých kompromisů se zlem ho nebyl hoden... (srov. Žid 11,38) Jeho charakter se kromě jiných ctností a charismat vyznačoval upřímností. Filip byl upřímný jako Ježíš Kristus, který také v nebezpečí smrti říkal pravdu. Upřímnost je jeden z podstatných rysů Ježíše Krista. Tento charakter uložil svým následovníkům: „Vaše řeč ať je: ano, ano, ne, ne.“ Ano v srdci, ano v ústech. Otec Filip Antonín byl celopalem „Veritas“: v něm žil, trpěl a miloval mezi námi Ježíš – Vtělená Pravda.

P. Martin Duchoslav

SVĚDECTVÍ PEČOVATELKY

Kdysi jsem si povídala s P. Josefem Čuprem, který na jaře roku 2002 založil prezidium Legie Panny Marie v Kolíně. „Otče, Pánu Ježíši na kříži asi puklo srdce bolesti od našeho nepochopení a nelásky...“ – „Nebo radostí,“ odvětil P. Josef, „protože mohl říci: »Otče, splnil jsem Tvou vůli.«“

Otec Filip měl cestu ke kněžství trnitou a kněžství bolestné. Po vyloučení z litoměřického semináře pracoval jako topič v kotelně velkochovu laboratorních zvířat. Říkal, že v kotelně se dobře tajně studovalo, až na ten respirátor, který musel kvůli prachu mít. I na jáhna byl ještě svěcen tajně v Německu. Po sametové revoluci složil rozdílové zkoušky a byl přijat na Teologickou fakultu v Olomouci. V roce 1991 ho arcibiskup František Vaňák vysvětil na kněze. Týž den v Olomouci již jako novokněz vedl svatební obřad.

Na jeho prmičním obrázku čteme:

Ježíši, můj Pane, dej mi své tiché a pokorné srdce, srdce čisté a umírněné,

*srdce bdělé a naslouchající,
srdce prozíravé a ušlechtilé,
srdce přímé a spravedlivé,
srdce pevné a velkodušné,
srdce věrné a milující,
srdce plné Moudrosti, abys Ty sám
žil ve mně a vedl svou Církev.*

*Žehná Vám a o modlitbu prosí
P. Filip M. Antonín Stajner O. P.,
novokněz 29. 6. 1991*

Krátce nato pokračoval ve studiu na The Catholic University of America ve Washingtonu D.C., kde po třech letech získal licenciát z posvátné teologie. Ve Washingtonu kromě studia jako kněz sloužil sestřím Matky Terezy.

Po návratu do Čech působil nejdříve v Brně, v Trmicích, v Hoješíně, v Mladé Boleslavi a nakonec v Římově, kde onemocněl nevléčitelnou nemocí ALS. Ještě rok sloužil jako farář, ale po deseti letech od kněžského svěcení už bez pomoci nemohl chodit. Jako pacient putoval z mis-

ta na místo, až v roce 2002 zakotvil v Poděbradech.

Jedním z hlavních úkolů Legie je být knězi Marii – pomáhat mu, aby mohl v co největší míře vykonávat své kněžské povolání. Pater přijímal mnoho návštěv, naslouchal trpělivě, když si u něho vylévali svá srdce, uděloval duchovní rady a přitom pokorně a tiše snášel útrapy své nemoci. Několika málo slovy dovedl vyjádřit hluboké pravdy a později, když se jeho zdravotní stav natolik zhoršil, že v roce 2005 prošel klinickou smrtí a po resuscitaci mohl pokračovat v životě jen

jako napojený na plicní ventilátor, vše vyjadřoval očima. Vymyslel si oční komunikaci, kterou mne naučil, ještě když byl schopen mluvit, a tak mi diktoval dopisy, duchovní rady, články, překlady knih z cizích jazyků i celou vlastní knížku o naší stigmatizované trpitelce Anně Bohuslavě Tomanové *Chudobka z Orlických hor*.

Mnoho lidí se modlilo za uzdravení P. Filipa, ale ono nastalo jinak, než si mnozí představovali. Otec Filip nevstal ze svého lůžka a nezačal chodit a mluvit, ale „byl vzkříšen“ jako kněz, když ho Mons. Jan Vokál opět postavil do aktivní duchovní služby jako spirituála Sdružení přátel Anny Bohuslavy Tomanové, které P. Filip založil, a jako spirituála dvou prezidií Legie Panny Marie. Vše potřebné diktoval očima, v roce 2015 získal počítač s kamerou na oční komunikaci a mohl pracovat samostatněji.

Nemoc se zhoršovala, utrpení přibývalo a vygradovalo letos o Zeleném čtvrtku, kdy jsme museli nastoupit do nemocnice. Docházelo již k selhávání vnitřních orgánů, v této chvíli to byla především slinivka, játra, žlučník. V krutých bolestech se na Velký pátek modlil, na Bílou sobotu mu klesl tlak natolik, že zemřelý pospá-

Nakladatelství FLÉTNA
připravuje k vydání
KNIHU O OTCI FILIPU
M. A. STAJNEROVI.

Do této knihy může každý přispět vlastní vzpomínkou na P. Stajnera a podělit se o ni s ostatními.

Příspěvky zasílejte e-mailem na adresu: fletna@fletna.cz, nebo poštou: **Nakladatelství Flétna, Říčky 101, 562 01 Orlické Podhůří.**
Telefon: 736 681 735.

val, ale o neděli Vzkříšení se zlepšil a všem posílal požehnání. Týden Božího milosrdenství vyvrcholil v neděli Božího milosrdenství, kdy P. Filip upadl do agónie. To už jsme byli z nemocnice doma. V podvečer přivoláný lékař konstatoval, že srdce ještě bije, ale pacient do rána zemře. Jenže Pán Bůh měl jiný plán. Ráno Pater procitl. Až do své smrti o první sobotě v máji prožíval kruté utrpení, ale léky na bolest odmítal. Jeho mysl byla naprosto jasná, věděl, co dělá, a věděl, že cíl jeho pozemského bytí se přibližuje. Denně žehnal, denně přijímal Krev Páně a denně jsme se spolu modlili. Žehnal zvláště kněžím, všem dětem Panny Marie, rodinám a naposledy v den svého odchodu všem učedníkům Ježíšovým. Je-

ho tělo bylo zmučené nemocí, ale v očích měl hluboký klid, lásku a radost. Umíral s úsměvem na tváři.

Otec Filip z třiceti let svého kněžského života dvacet let statečně a pokorně snášel krutou nemoc. Na duchovním růstu svého syna mají jistě značný podíl jeho rodiče. Otec pevný, cílevědomý a přísný, maminka pokorná a tichá žena, vždy poslouchala manžela, vykonávala práce svého stavu a modlila se – modlitba takové matky otevírá nebe.

Při ukládání do poděbradského hrobu přátelé zasypali rakev velkým množstvím chudobek – připomínaly mnoho modliteb, kterými Patera zvláště v nejtěžších chvílích podpírali.

Lidé často pocítují prázdnotu, když odejde milovaná osoba, ale když odešel P. Filip, mně zůstala plnost. Poslední, co mi P. Filip řekl, bylo: „Žij tak, abychom byli oba šťastní.“ A mohu se domnívat, že toto je i přání našeho Pána, že i on může mít stejné přání vůči každému člověku... „Žij tak, abychom byli oba šťastní.“

*Jaromíra Machovcová,
Legie Panny Marie -
pečovatelka P. Filipa*

CESTA NA POHŘEB

Milí přátelé, bratři a sestry v Kristu a Panně Marii! Zcela nedávno se mi přihodila poněkud zvláštní souhra událostí, o které bych se s vámi, a to i na přání svého blízkého okolí, rád podělil.

Božím řízením patřím spolu se svojí rodinou do okruhu přátel zesnulého P. Filipa M. A. Stajnera. Bylo proto logické, že jsme na sobotu 8. května naplánovali účast na jeho pohřbu.

Již během eucharistické adorace časně ráno však na mě dolehly do té doby nepo-

znané zdravotní obtíže, které sice během následujících zhruba dvou hodin odezněly do té míry, že jsme se mohli vydat na cestu, ale pro změnu byly vystříhány obtížemi technického rázu.

Již od prvních kilometrů jízdy se nedařilo dostat motor do potřebných otáček, a tak jsme postupovali kupředu sotva na poloviční výkon, s jasnou vyhlídkou pozdního příjezdu.

Po necelé půlhodině jízdy se nám přece jen podařilo najít způsob, jak technické problémy obejít do té míry, že jsme začali dokonce stahovat časovou ztrátu, ale zhruba 3,5 km před cílem nám auto definitivně vypovědělo službu.

Přiznám se, že mě v prvních okamžicích po zastavení v hustém provozu na mladoboleslavské dálnici pohltila frustrace. Ale vzápětí jsem si vzpomněl na otce Filipa, a tak jsem v duchu spustil: „Otče Filipe, to je průšvih, my tam na ten

pohřeb nedojedeme. Jestli nás tam chceš mít, tak nám, prosím tě, nějak pomoz!“

No a poté, co jsem si s otcem Filipem takto spontánně potykal, jsem začal hořečně hledat po kapsách telefon, abych co nejdříve zavolal odtah z našeho královéhradeckého servisu.

Netrvalo to však déle než minutu a před námi se objevila stříbrná oktávka combi, jejíž řidič hbitě vystartoval z auta a okamžitě mi nabídl odtah na bezpečné místo, aby nás po zaparkování ještě přeložil do svého auta a dovezl až před baziliku ve Staré Boleslavi.

Když jsem si během tohoto krátkého úseku cesty povšiml růžence zavěšeného na zpětném zrcátku nad palubní deskou, proběhlo mi hlavou, že přesně toto je rukopis otce Filipa, jednajícího vždy bezodkladně a ve spolupráci s Matkou Boží.

A tak nepochybuji, že vy, kteří nevěříte na náhody a navíc jste otce Filipa znali osobně, se spolu se mnou nyní usmíváte.

Jiří Hanuš

Foto © Bořivoj Krejsa

P. Filip M. Antonín Stajner spolupracoval také s Maticí cyrilometodějskou s. r. o., ve které mu vyšlo knižně několik **překladů duchovní literatury**. Například:

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu: *O pravé mariánské úctě Modlitby doporučené sv. Ludvíkem M. Grignionem z Montfortu*

Luisa Piccarreta: *Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista*

Luisa Piccarreta: *Panna Maria v království Boží Vůle*

Anotace k těmto a dalším knihám i z jiných nakladatelství, které P. Stajner připravil k vydání, najdete na www.maticecm.cz.
Informace, jak lze knihy objednat, najdete na poslední straně Světla.

Nadpřirozená moc a síla pokory podle svatých

*Bůh vysoko vyzdvihuje pokorné. Pokud chceš být svatým, je důležité být pokorným!
Pýcha zapříčinila d'áblův pád, a proto zlý duch nenávidí pokoru.*

Svatý František Saleský říká: „Nejmocnější zbrání proti d'áblu je pokora.“ V knize *Prísloví* se píše: „Hospodin si oškliví každé zpupné srdce...“ (16,5) A v Matoušově evangeliu Ježíš hovoří: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete ulehčení pro své duše,“ (11,29) a dále: „Každý, kdo se bude povyšovat, bude ponížen, a každý, kdo se bude ponižovat, bude povýšen.“ (23,12) Pokora je životně důležitou a nevyhnutelnou součástí křesťanského života. A věděli to také svatí!

Předkládáme dvanáct citátů svatých o pokoře, které mohou být inspirací na cestě ke svatosti a pomoci k odražení útoků zlého ducha.

Sv. Augustin z Hippo: „Pýcha proměnila anděly v d'ábly; pokora mění lidi v anděly.“

Sv. Terezie z Lisieux: „Ježíš mě naučil, že jediná sláva, která má smysl, je sláva, která trvá věčně, a že k tomu, aby ji člověk získal, nemusí dělat žádné velkolepé skutky. Právě naopak, svoje ctnostné skutky má ukrýt před druhými, dokonce i před sebou samým tak, že levá ruka neví, co dělá pravá.“

Sv. Vincent de Paul: „Nejmocnější zbrání proti d'áblu je pokora ... Pokora a milosrdná láska jsou dvěma krajními body – všechno ostatní závisí na nich. Je proto nezbytné, aby-

chom ve svém životě setrvali mezi těmito dvěma ctnostmi; víme totiž, že bezpečnost a ochrana stavby závisí na jejich základech a střeše.“

Sv. Terezie z Ávily: „Pokora, ať je jakkoliv hluboká, nevnaší do duše neklid, ani ji netrápí, ani nevyrušuje; naopak, provází ji pokoj, radost a pohoda ... Pokora duši jakoby rozšiřuje, zvětšuje a uschopňuje ji stále lépe sloužit Bohu.“

Sv. Otec Pio z Pietrelciny: „Nesmí tě zklamat, ani deprimovat, když se ti něco nevydaří podle tvých představ. Co očekáváš? Jsme přece stvořeni z hlíny, a málokterá půda přinese takovou úrodu, jakou od ní očekává hospodář. Namísto toho se upozad' a uznej, že bez Boží pomoci nedokážeš nic.“

Sv. František Saleský: „Pokora vyhátní satana a rozvíjí v nás dary a milosti Ducha Svatého. Proto také všichni svatí, zejména Král svatých a jeho blahoslavená Matka, mají ze všech ctností v největší úctě právě milost pokory.“

Sv. Faustyna Kowalská: „Pokud duše není pokorná, nemá ze svátostné svaté zpovědi takový užitek, jaký by měla mít. Pýcha ji udržuje v temnotě. Duše tedy ani neví jak, a ani to nedělá dobrovolně, ale právě tehdy prožívá hloubku své mizérie. Nasazuje si masku a vyhýbá se všemu, co by ji mohlo vyléčit.“

Sv. Alžběta Anna Bayley Setonová: „Brána do nebe je velmi nízká, jen pokorní ji vcházejí.“

Sv. František z Assisi: „Nemusíme být moudří a rozumní podle těla, buďme namísto toho prostí, pokorní a čistí.“

Sv. Kateřina Sienská: „Pokora vyvěrá z poznání sebe samého, nikdy se nad ničím nepohoršuje, ale snáší všechny urážky, ztrátu pokoje, každý zármutek, z kterékoli strany; snáší je trpělivě, s radostí.“

Sv. Benedikt z Nursie: „Vzestup a pád neznamená nic jiného, jen toto: Padáme tehdy, když vyvyšujeme sebe sama, a stoupáme tehdy, když se pokoríme. Naše tělo a duše jsou jakoby boční strany žebříku do nebe, jehož příčky tvoří rozličné stupně pokory a umrtvování.“

Sv. Maximilián Maria Kolbe: „Moji milovaní, kéž by se každý náš pád, ať už lehký, nebo těžký hřích, stal pro nás malým krokem k vyšší úrovni dokonalosti. Jediným důvodem, proč nám Neuposkvrněná dovoluje padnout, je ten, že nás chce vyléčit z naší domýšlivosti a z naší pýchy, aby nám tak pomohla otevřít se k přijetí Božích milostí.“

*Zdroj: churchpop.com
Přeložil a upravil -dd-
(Redakčně upraveno)*

Láska k nepřátelům proměňuje (2)

Přednáška na 27. letní akademii v Augsburgu v roce 2019

Dříve než přistoupím k oběma dalším literárním textům, chtěla bych vložit úvahu, co se myslí láskou k nepřátelům.

LÁSKA K NEPŘÁTELŮM - CO SE TÍM MYSLÍ?

Příkázání a jeho naplnění

V horském kázání Ježíš s poukazem na dosavadní židovskou nauku, že máme milovat své bližní, ale nenávidět své nepřátele, požaduje:

„Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a dešť posílá na spravedlivé i nespravedlivé ... Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,44–45.48)

V Lukášově evangeliu je podobné místo:

„Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.“ (Lk 6,27–28)

Když uvedeme tento příkaz do souvislosti s hlavním příkázáním, které nás po příkázání lásky k Bohu zavazuje k tomu, abychom milovali bližní jako sebe samé, pak poznáváme, že Ježíš považuje také nepřátele za naše bližní, které máme milovat jako sebe samé.

Přiberme k tomu ještě Otčenáš:

„A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Mt 6,12), pak vidíme, že láska k nepříteli zahrnuje v sobě také připravenost k odpuštění.

Jak můžeme naplňovat příkázání lásky k nepřátelům také my? Není to na nás slabé lidi příliš, když máme být tak dokonalí, jako je náš nebeský Otec?

Ježíš Kristus sám nám to ukázal svým životem a celým svým bytím, svým utrpením a smrtí za nás, když jsme byli ještě – jak zdůrazňuje Pavel – nepřáteli (Božími) (srov. Řím 5,10). A nakonec, když se Kristus modlil na kříži: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Může být, že také tato modlitba Ježíšova přispěla k tomu, že setník velebil Bo-

ha a řekl: „Tento člověk byl vskutku spravedlivý.“ (Lk 23,47)

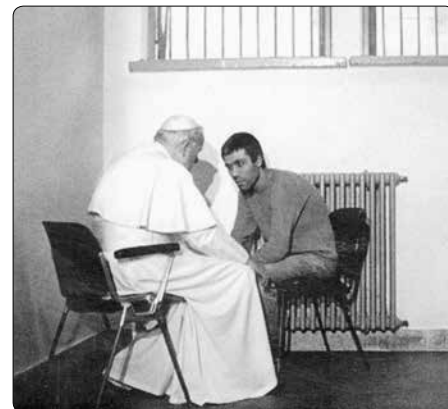
Štěpán následoval bezprostředně Ježíše prosbou o odpuštění svým vrahům. (srov. Sk 7,60)

A Pavel, o kterém víme z jeho dopisů (např. 2 Kor 11,24–26) a ze Skutků apoštolů, jak byl Židy pronásledován a týrán, požaduje v následování Krista: „Žehnejte těm, kdo vás pronásledují; žehnejte, neproklínejte.“ (Řím 12,14.21) Pak otřesná výpověď v listu Římanům (9,1–5), v níž mluví o lásce k nepřátelům v souvislosti s Židy, s nimiž byl právě znepřátelen: „Neboť bych si přál být sám proklet, být odloučen od Krista za své bratry, za ty, kdo jsou podle těla z mého rodu.“ Teď bychom mohli namítat: Ano, vyvolení mohli uskutečňovat lásku k nepřátelům – Ježíš Kristus, Syn Boží; Štěpán, jehož tvář se jevila veleradě jako tvář nějakého anděla (srov. Sk 6,15); mocný apoštol náro-

Dirk Willems († 16. 5. 1569 u Asperen v Nizozemí) byl novokřtěnec. Naroděn v Nizozemsku obdržel jako mladý muž křest věřících. Na základě novokřtěneckého mandátu (trest smrti za odmítání jakékoliv světské a duchovní vrchnosti) byl odsouzen k smrti a uvězněn. Ale podařilo se mu uprchnout. Na útěku před svými pronásledovateli zachránil jednoho z nich, který se probořil na ledu rybníka. Potom byl zajat a nedaleko svého rodného města na hranici upálen.

Willems zachránil toho, který ho podle zákona musel pronásledovat. Hrála zde nenávisť nějakou roli? Každopádně Willems riskoval svůj život pro záchranu svého pronásledovatele.

Ali Agca zranil papeže Jana Pavla II. životu nebezpečným způsobem 13. 5. 1981 na náměstí Sv. Petra v Římě. Bylo to zranění, které papeže silně zatěžovalo v dalších letech. Dne 27. 9. 1983 navštívil papež Aliho Agcu ve vězení a odpustil mu. O 31 let později přišel Agca ke hrobu papeže Jana Pavla II. a položil na něj bílou růži.

dů Pavel; ale mohou to dělat takoví lidé, jako jsme my?

Příběhy světců dosvědčují, že mnozí z nich prožívali lásku k nepřátelům, dokonce jako děti, jako jedenáctiletá Maria Goretti (1890–1902), která při umírání odpustila mladému Alessandrovi a modlila se za jeho obrácení poté, co se ji pokoušel znásilnit a pak ji smrtelně zranil 14 bodnutími nožem. Alessandro po mnoha letech nucených prací poprosil Mariinu matku o odpuštění a vstoupil do třetího řádu sv. Františka. Po svatořečení Marie Goretti v roce 1950 si ji mnoho mladých dívek a žen zvolilo za patronku. Mezi nimi také Brigitte Irrgangová (1943–1954), která jako jedenáctiletá si prožila stejný osud jako Maria Goretti. Prelát Moll ji zařadil do martyrologia 20. století.

Naplnění příkázání lásky k nepřátelům je tedy možné, jak to rovněž ukázala básnickým způsobem Gertrud von Le Fort v *Consolatě*, a také jakou proměnu zakoušení takové lásky může způsobit. Můžeme tedy i my, „obyčejní“ křesťané, být schopni takové lásky? Můžeme být vůči konkrétnímu nepříteli blahovlní, upustit od pomsty a zlých řečí o něm, pomoci mu v nouzi a modlit se za něho? Můžeme mu odpustit? Můžeme tedy nepříteli milovat, jak to Kristus požaduje?

Je důležité pro správné pochopení lásky k nepřátelům ujasnit si podstatu této lásky. Pokusím se o to především s odvo-

láním na Josefa Piepera, omezím se ale na úvahy, které jsou pro toto téma důležité.

O podstatě lásky, a tudíž také lásky k nepřítelům

První základní věcí je vždy poznání něčeho dobrého, opravdového, krásného, tedy hodného lásky. Odpovědí na to je: Je dobré, že jsi! Je dobré, že to tak je! To je souhlas svobodné vůle: Souhlasím s existencí toho druhého člověka. Setkávám se s druhým s přívětivostí, přeji mu dobré.

Jestliže je mi někdo sympatický, je mi tento souhlas snadný. Ale když je mi někdo nesympatický, když v něm dokonce vidím nepřítele, který mně nebo mým milým chce škodit nebo už škodí?

V tom případě si musíme připomenout to přikázání, abychom milovali bližního jako sebe samého. Jak se vlastně milujeme? Řídíme se přirozeným podnětem, který je nezničitelný: Chceme být šťastní. Toužíme po naplnění. Chceme být milováni. Souhlasíme sami se sebou jako s osobou, tedy jako s bytostí, která souhlasí s tím, že

Maria Goretti (1890–1902)

Když se Maria několik málo týdnů po prvním svatém přijímání vícekrát bránila Alessandrovým pokusům o sblížení, poranil ji, rozzuřen opakovaným odmítáním, 14 bodnými ranami nožem. Po několika nezdařených operacích v nemocnici v Nettuno zemřela následujícího dne. Při umírání odpustila svému vrahovi: „Odpouštím mu; chci ho mít u sebe v nebi.“ Alessandro byl odsouzen na 30 let nucených prací. Kál se a o Vánocích r. 1928 byl pro dobré chování předčasně propuštěn z vazby. Prosil Mariinu matku o odpuštění, kterého se mu dostalo, a vstoupil brzy potom jako laický bratr do kapucínského řádu.

existuje. Tento eros, sebeláska jako požadovaná láska, je měřítkem bliženské lásky a také lásky k nepřítelům, protože i nepřítel je naším bližním. Přejeme to, co přejeme sami sobě: aby žil, aby se mu dařilo dobře, aby získal štěstí a spásu.

Jádro milujícího přijetí existence toho druhého – je dobré, že existuješ! – musí být zachováno ve všech podobách a stupních lásky, také v nejmenším stupni u lásky k nepřítelům.

A když u ostatních, především u nepřítel, nenacházíme nic láskyhodného, jak je pak můžeme milovat?

Existuje poslední, křesťanské zdůvodnění: Všechno Bohem stvořené je dobré. Každý člověk je Bohem chtěný, Bohem povolán k životu a Bohem udržovaný při životě. Toto poznání vede k přijetí každého člověka skrze výkon stvořitelského činu, jehož působením všechno existuje a je tedy hodné lásky.

Milovat nepřítele nám připadá těžké. Je to tedy nejvyšší způsob lásky? Nikoliv to, co je zvláště těžké, je proto zvláště ctnostné. To by bylo myšleno kantovsky⁽¹⁾, nikoliv křesťansky. Přátelská láska, láska mezi mužem a ženou, mateřská a otcovská láska a také láska k Bohu jsou vyšší a nejvyšší formy lásky. Přechod od erosu k agapé nebo caritas, od sebelásky ke křesťanské bliženské lásce je plynulý. Ale vždycky – také v nejvyšší lásce k Bohu – zůstává zachována potřebná láska. Musí být ale proměněna v agapé, to znamená, že musí být vždy nezištná (Lewis 133). Čím větší je ochota k odevzdanosti v následování Krista, tím silnější bude moci být také láska k nepříteli.

V tomto bodu nám může pomoci rozlišování: milovat hříšníka – nenávidět hřích. Nepřítele jako osobu mám milovat, souhlasit s jeho existencí. Ale jeho zlé, zhoubné konání si musím ošklivit a odporovat mu. K tomu se vyjadřuje také *Katechismus katolické církve* (KKC, 1933; 2263–2265):

„Kristovo učení ... Vztahuje přikázání lásky ... i na všechny nepřátele. Osvobození v duchu evangelia je neslučitelné se záští k nepříteli jako k osobě, ne však s nenávisť ke zlu, které nepřítel páchá.“

Ještě několik myšlenek k emocím v lásce. Hrají velkou roli v zamilovanosti, která musí dozrát k duchovní lásce (agapé). Eroticky milující chtějí více než blaho. Chtějí se spojit s tím, koho milují. Aby mohli zůstat zajedno a být věrní, musí vydržet také

Brigitte Irrgangová (1943–1954) – jejím příkladem byla Maria Goretti. Její [Brigitina] násilná smrt může být teď po téměř padesáti letech označena jako setkání ještě velmi mladého, ale už velmi vyzrálého děvčete s křížem Kristovým, jehož plodem je účast na jeho spasitelné milosti.“ (CL. Pullwitt, bývalý farář v Demminu)

zklamání, překonat roztržky, tzn. že musí být zachován základní impuls začátku – je dobré, že jsi. Když se zůstane jen při emocích jako podstatě lásky, následuje oddělení, jakmile velké city zmizí. Pak začne hledání nové emocionální zamilovanosti. Láska je tedy, jak říká C. S. Lewis (Pardon, 120) krátce a stručně, „nikoliv pocit, ale akt vůle“ (totéž říká Spaemann, 49).

Totéž platí pro silné emoce, které pociťujeme vůči nepříteli – nenávisť, pohrdání, vztek, touha po pomstě... Ty nesmi svádět k tomu, abychom nepříteli odpírali souhlas s jeho existencí, a měli bychom – možná po dlouhém očišťovacím procesu – umírnit se až k odpuštění, a jestliže je ten druhý k tomu ochoten, ke smíření.

Jako křesťané doufáme v to, že nejsme odkázáni jen na své vlastní síly a jenom na svoji vůli. Smíme doufat v milost Boží zcela ve smyslu slov sv. Pavla: „Mohu vše v tom, jenž mě posiluje.“ (Flp 4,13)

Na základě těchto úvah se obrátíme ke dvěma dalším literárním textům a budeme se ptát, jak se tam prožívala láska k nepřítelům.

(Pokračování)

*Z Der Fels 12/2019 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Podle německého filosofa Immanuela Kanta (1724–1804). [pozn. překl.]

Pondělí 14. 6. 2021

6:05 U VÁS aneb Festivalové kukátko (25. díl): Tři mušketýři – V. Volavý **7:00** Klapka: S Martem Eslemem **8:00** V pohorách po horách (81. díl): Stovolé hory **8:10** Kmočův Kolín 2019: Dechová hudba Místříňanka – 1. část **8:40** Moudrost mnichů: Recept na muže **9:00** Živě s Noe [L] **9:25** Propast **9:55** Outdoor Films s Martinem Půlpánem (97. díl): Z Evropy pěšky a stopem do jihovýchodní Asie **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Pohoršení kříže **13:25** Umění sklářských mistrů **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Lednický park vypravuje **15:00** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Paladium země české – staroboleslavské a zemský patriotismus **16:00** V souvislostech **16:20** Jak potkávat svět (41. díl): S Milošem Bokem **17:35** Hovory z Rekovic: Alena Mornštajnová **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk **18:20** Příběhy Starého zákona [P] **18:35** Moudrost mnichů: Recept na muže **18:50** Marien na Mohelnickém dostavníku **19:35** Víra do kapsy [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Hans Frei [P] **20:45** Putování po evropských kláštorech: Klášter benediktinek v Schoten, Belgie **21:15** Vezmi a čti: Květen 2021 **21:30** Za obzorem **22:05** S Bohem pro lidi **22:35** Dekalog IX.: Deváté přikázání **23:40** Kulatý stůl: Boží komedianti **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 6. 2021

6:05 Na druhý pohled: 3. díl: Pánu Bohu poručeno **7:35** Setkání s Václavem Hudečkem (2. díl): 39. ročník MF Pardubické hudební jaro **8:40** Moudrost mnichů: Recept na zdrženlivost **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:45** Nebe nad hlavou **10:10** Dům ze skla? S Pavlem Bratinkou **11:10** Krajčářka Mária Hnidková **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (63. díl): Zakarpatská Ukrajina – Boržava **12:55** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **15:20** Muzikanti, hrajte **16:00** Na pomezí ticha a tmy **16:45** Cvrlikání (48. díl): Kofe@Vlna **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk **18:20** Příběhy z Dobré knihy: O nemilosrdném služebníku [P] **18:30** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a cloviček **19:00** Moebare kwija – Klinika v buši **19:15** Moudrost mnichů: Recept na zdrženlivost **19:30** Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [P] **20:45** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **20:55** Putování po evropských kláštorech: Klášter karmelitek v Cornwall, Anglie **21:30** Za obzorem **22:10** Má vlast: Čechy pod Kosířem **23:15** Terra Santa News: 9. 6. 2021 **23:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (163. díl): Loutkařství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 6. 2021

6:05 Na druhý pohled, 4. díl: Opuštění **7:35** Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2021 **7:55** Mezi pražci: Červen 2021 **8:40** Moudrost mnichů: Recept na zbožnost **9:00** Živě s Noe [L] **10:25** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Paladium země české – staroboleslavské a zemský patriotismus **11:20** V pohorách po horách (9. díl): Osnica – Malá Fatra **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:05** Mše svatá z kaple

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Telepace [L] **12:50** Omar Sosa, Seckou Keita a Gustavo Ovalles na Folkových prázdninách **13:25** Ukrajina – Nádherné svědectví sester z Ukrajiny **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Hans Frei **15:25** ARTBITR- Kulturní magazín (113. díl) **15:35** Zachraňme kostely: Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **16:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2021 **16:20** Dům ze skla? S Pavlem Bratinkou **17:20** S Bohem pro lidi **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk **18:20** Příběhy z Dobré knihy: Buďte jako děti [P] **18:30** Výpravy do divočiny: V Moravském krasu **19:30** Terra Santa News: 16. 6. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer chval (95. díl): Živá modlitba a chvála – Chválová kapela od sv. Filipa a Jakuba ze Zlína [L] **21:15** Moudrost mnichů: Recept na zbožnost **21:30** Za obzorem **22:05** Noční univerzita: Daniel Raška – Modlitba ve 21. století [P] **22:35** Putování po evropských kláštorech: Klášter dominikánek v Caleruega, Španělsko **23:05** Generální audience papeže Františka **23:25** První křesťané: Pohoršení kříže **0:00** Letem jazzem (12. díl): Jazz a fusion **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 17. 6. 2021

6:05 Na druhý pohled, 5. díl: Slepá poslušnost **7:35** Víra do kapsy **7:55** Terra Santa News: 16. 6. 2021 **8:15** Věk reformy (4. díl): Humanistická stopa **8:45** Moudrost mnichů: Recept na stres **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Boží komedianti **10:55** Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Setkání s Václavem Hudečkem (2. díl): 39. ročník MF Pardubické hudební jaro **13:50** V pohorách po horách (81. díl): Stovolé hory **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Flešbky – Godzone podcast **15:10** Klauzura **15:35** Generální audience papeže Františka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2021 **16:20** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: Galaxie, 2. díl **17:00** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk **18:20** Příběhy z Dobré knihy: Podobenství o dělnících na vinici [P] **18:30** Ovečky: 12. neděle v mezidobí [P] **19:00** Večeře u Slováků: 12. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:00** Benefiční koncert Pavly Flámové [L] **21:20** Moudrost mnichů: Recept na stres **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2021 **0:30** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiec **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů

Pátek 18. 6. 2021

6:05 Na druhý pohled, 6. díl: Tradice a tradicionalismus **7:35** O Václavovicích **8:20** Zpravodajské Noeviny:

17. 6. 2021 **8:40** Moudrost mnichů: Recept na vztek a škodolibost **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (163. díl): Loutkařství **10:45** Hans Frei **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Chlapi na hoře **13:15** Marien na Mohelnickém dostavníku **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **15:05** Bačkorám navzdory: Poslední etapou k cíli **15:22** Zámek Židlochovice – zahrada času **16:00** Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2021 **16:20** Ostrava zpívá Gospel: Slezská lilie 2017 **17:10** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk **18:20** Příběhy z Dobré knihy: Milosrdný Samaritán [P] **18:28** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **18:55** Dopisy z rovníku **19:35** Moudrost mnichů: Recept na vztek a škodolibost **19:50** Přejeme si... **20:05** MFF Myjava 2021 online [P] **21:40** Za obzorem **22:15** Jak potkávat svět (58. díl): S Jiřím Suchým **23:55** Klapka: S Janem Otto Píplou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 19. 6. 2021

6:05 Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **7:00** Strýček Emu (7. díl) **7:10** Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák **7:35** Ovečky: 12. neděle v mezidobí **8:05** Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk **8:10** Hrnečku, vař! aneb Dvě pohádky o hrnečku **9:05** Svatý Jan Neumann **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba: Prachatice [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Křížovatka v Příchovicích **15:10** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **15:45** Ateliér užité modlitby **16:50** MFF Myjava 2021 online [P] **18:30** První křesťané: Obrácení impéria **19:00** Santiago Gapp **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy [P] **20:50** V pohorách po horách (82. díl): Roháč – Súľovské skály **21:00** Kid **21:55** Dvě koruny: Svatý, jakého svět neznal **23:25** Za obzorem **0:00** Harfa Noemova (26. díl) **0:25** Za obzorem **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 20. 6. 2021

6:05 Na druhý pohled: 7. díl: My, kteří chodíme do kostela **7:40** Dvě stě let kostela sv. Bartoloměje v Hniezdném **7:55** Večeře u Slováků: 12. neděle v mezidobí **8:25** Benin – cesta návratu **8:40** Víra do kapsy **9:00** Kid **10:00** Mše svatá [L] **11:10** V pohorách po horách (17. díl): Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **11:20** Poutníci času (15. díl): S Pavlem Kuruštou [P] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **13:25** Poletuchy **14:20** Muzikanti, hrajte: Blatnička [P] **15:20** Noční univerzita: Daniel Raška – Modlitba ve 21. století **15:50** MFF Myjava 2021 online [P] **17:20** Věk reformy (5. díl): Protestantská reformace **18:00** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:05** Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní **18:30** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **18:55** Ovečky: 12. neděle v mezidobí **19:20** Strýček Emu (8. díl) [P] **19:30** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Šumník **19:50** Přejeme si... **20:05** Dekalog X.: Desáté přikázání [P] **21:10** Slavnostní koncert ke znovuotevření plzeňské katedrály: Plzeň, katedrála sv. Bartoloměje **22:35** Buon giorno s Františkem **23:15** Za obzorem **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Za obzorem **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 14. 6. o 16:05 hod.: Vaticano

Spravodajsko-publicistická relácia o dianí nielen vo Vatikáne. Mapuje aktuálne z života Cirkvi a prostredníctvom reportáží a rozhovorov prináša zaujímavý pohľad na udalosti zo sveta kresťanstva za hranicami všedných dní.

Utorok 15. 6. o 20:55 hod.: Pod javiskom

Nahliadnite do hereckého sveta! Vypočujte si živú improvizovanú hudbu a staňte sa svedkami autentického stvárnenia dramatického textu. Každý druhý týždeň sa môžete tešiť na dvoch hercov a nenútené rozhovory, niekedy o vážnych otázkach, inokedy komické. Veríme, že spolu zažijeme krásu z tvorby v priamom prenose.

Streda 16. 6. o 20:50 hod.: Fundamenty (Dekrét o pastierskom úrade biskupov v Cirkvi)

Uvažovanie nad dokumentami II. vatikánskeho koncilu v Cirkvi.

Štvrtok 17. 6. o 20:45 hod.: vKontexte

V relácii ponúkneme na základe odhaľovania omylov v myslení

a konaní ľudí dneška orientáciu v hodnotách, ktoré nie sú závislé na zmenách času.

Piatok 18. 6. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery: Matka Tereza z Kalkaty (film)

Mladá nepočujúca sa chce stať rehoľníčkou, čo jej rodina radikálne odmieta. Všetko sa zmení, keď po autonehode bojuje jej matka o život. Silná viera mladej rehoľníčky a dôvera v príhovor Matky Terezy z Kalkaty zmenia život celej rodiny.

Sobota 19. 6. o 10:00 hod.:

Svätá omša spojená s knžskou vysviackou

Priamy prenos z katedrály sv. Alžbety v Košiciach.

Nedeľa 20. 6. o 8:45 hod.:

Tvorivo (Tvorivé prázdniny)

V špeciálnom predprázdninovom vydaní relácie Tvorivo ponúkame za plný stan letných dovolenkových nápadov – ako premeniť prázdniny na dobrodružnú cestu za pokladom a ako si spríjemniť horúce dni sviežimi inšpiráciami.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. ČERVNA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 6.		PO 14. 6.		ÚT 15. 6.		ST 16. 6.		ČT 17. 6.		PÁ 18. 6.		SO 19. 6.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	700	790	1049	1169	1391	1563	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	700	790	1050	1170	1391	1563	1080	1202	1096	1219	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	700	790	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 12. 6.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	699	789	700	790	1059	1180	1391	1563	1090	1212	1105	1229	1121	1246	700	791
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	700	790	700	790	1060	1181	1391	1563	1090	1213	1106	1230	1122	1247	701	791
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 13. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 17,22–24
 Ž 92(91),2–3.13–14.15–16
 Odp.: 2a (*Dobré je chválit Hospodina.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,6–10
 Ev.: Mk 4,26–34

Pondělí 14. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 6,1–10
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
 Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
 Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 15. 6. – nezávazná památka sv. Víta

1. čt.: 2 Kor 8,1–9
 Ž 146(145),2.5–6.7.8–9a
 Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 5,43–48

Středa 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 9,6–11
 Ž 112(111),1–2.3–4.9
 Odp.: 1a (*Blaze muži, který se boji Hospodina.*)
 Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,1–11
 Ž 111(110),1–2.3–4.7–8
 Odp.: srv. 7a (*Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 6,7–15

Pátek 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,18.21b–30
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7
 Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
 Ev.: Mt 6,19–23

Sobota 19. 6. – nezávazná památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna nebo sv. Romualda nebo sobotní památka Panny Marie (v českobudějovické diecézi: památka sv. Jana Nepomuka Neumanna)

1. čt.: 2 Kor 12,1–10
 Ž 34(33),8–9.10–11.12+15
 Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
 Ev.: Mt 6,24–34

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

KVÍTKY SVATÉHO FRANTIŠKA

Z italštiny přeložila Kateřina Lachmanová
Odborná konzultace Regalát Petr Beneš OFM
Ilustrace Piero Casentini

Z příběhů sv. Františka a jeho prvních druhů dýchá ryzi evangelium, a tak se dnes právem řadí k perlam křesťanské literatury. Jejich nové české vydání je zároveň novým překladem, řešícím mnohé jazykové nesrovnalosti předchozího překladu. Přidanou hodnotou jsou i krásné ilustrace italského výtvarníka Piera Casentiniho z jeho cyklu *Píseň bratra slunce*. Nový překlad vychází z kritického vydání italského textu z konce 14. století, který evidentně čerpal z latinského spisu bratra Hugolina *Actus Beati Francisci* – více o vzniku a duchovním významu díla se lze dočíst v závěru knihy, ve fundovaném pojednání otce Regaláta Petra Beneše OFM.

Paulinky • Váz., 145x175 mm, 192 stran, 299 Kč

PRO DĚTI

EVANGELIUM PRO DĚTI

Jean-François Kieffer - Christine Ponsardová
Z francouzštiny přeložila Kateřina Lachmanová

Tato komiksová kniha nabízí padesát příběhů z evangelii, zestručněných tak, aby byly srozumitelné dětem prvního školního věku. Velkou předností díla je snaha autorky o co největší věrnost textům evangelii: proto také uvádí odkazy na místa v Bibli, kde lze konkrétní příběhy či podobenství najít v nezkrácené verzi. Živé a výstižné ilustrace J.-F. Kieffera jsou natolik působivé, že děti bu-

dou schopné číst si jednotlivé příběhy samy. Knihu lze používat také při katechezích nebo při výchově v rodině. Pro děti od 6 let.

Pavel Nebojsa - Doron

Váz., 185x225 mm, křídový papír, 106 stran, 249 Kč

VYPŘÁVEJ MI O SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ

Bruno Ferrero - Anna Peirettiová
Ilustrace Juraj Martiška • Z italštiny přeložila Jana Csukášová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Krásně ilustrovaná knížka nabízí jednoduché příběhy, zamyšlení a modlitby, jež dětem přibližují tajemství Eucharistie. Je vhodná pro přípravu dětí na první svaté přijímání.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 192x155 mm, 52 stran, křídový papír, 229 Kč

SVĚDECTVÍ HOSPICOVÉ LÉKAŘKY

AŤ PŘED ZRAKY MÁM ŽIVOT • SVĚDECTVÍ Z HOSPICE

Viola Svobodová • Redakce Ivana Trefný

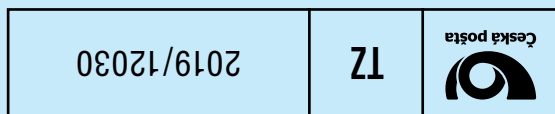
MUDr. Viola Svobodová pracovala jako lékařka na brněnských klinikách celý svůj profesní život. Několik měsíců po odchodu do důchodu dostala nabídku práce v klášterní hospicové stanici, která ji hluboce oslovila. Dnes tvrdí, že právě od svých pacientů se naučila spoustě životně důležitých věcí, zvláště o duchovních potřebách umírajících. O svých objevech mnohokrát přednášela u nás i na Slovensku. Právě na podnět svých posluchačů se rozhodla zaznamenat nejsilnější svědectví ze své praxe písemně.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 165 stran, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.